

Cartea lui Daniel - Numărul optzeci și opt

Demascarea falsei ploi târzii: parcursul profetic de la 11 septembrie 2001

Jeff Pippenger

2024-02-21

Procesul de testare care începe odată cu coborârea îngerului este reprezentat de proba de a lua sau nu cartea din mâna îngerului și de a o mânca. Cei care au ales să mănânce solia au fost astfel sortiți unei dezamăgiri, pe când grupul care a refuzat să mănânce a fost lăsat în urmă. Cărțulia care trebuia mâncată reprezenta o „sporire a cunoștinței” privitoare la solia care fusese pentru prima dată desigilată la „vremea sfârșitului”, fie în 1798, fie în 1989, iar mai târziu formalizată într-o solie care avea să facă generația atunci în viață responsabilă înaintea luminii cunoștinței sporite. În oricare dintre istorii, odată ce profetia referitoare la Islam a fost împlinită, solia ce trebuia mâncată din mâna îngerului a fost fie primită, fie respinsă. Dacă solia reprezentată de carte este respinsă, cei care fac aceasta și totuși caută să susțină mărturisirea că sunt încă aleșii lui Dumnezeu sunt constrânși să producă o solie contrafăcută a ploii târzii.

La 11 septembrie 2001, răzvrătirile din trecut ale generațiilor Adventismului au redevenit chestiuni de încercare. Capitolul doi din Habacuc identifică o dezbateră care are loc în istoria profetică reprezentată acolo, care este o linie profetică paralelă cu pilda celor zece fecioare. Când străjerul a întrebat ce va răspunde în istoria pildei celor zece fecioare, i s-a poruncit: „Scrie vedenia și fă-o lămurită pe table.” Străjerii istoriei millerite au realizat planșa din 1843 în 1842, iar realizarea ei a devenit un reper. Aceasta era „vedenia” din Habacuc 2, care fusese făcută lămurită pe table, cea care urma să vorbească la sfârșit.

La scurtă vreme după 11 septembrie 2001, cei care au recunoscut activitatea Islamului din al treilea vai au fost îndrumați să se întoarcă la «cărările cele vechi» ale lui Ieremia și să umble pe ele. «Cărările cele vechi» identificau faptul că cele trei vaiuri din Apocalipsa, capitolul opt, versetul treisprezece, reprezentau rolul profetic al Islamului. Imediat după aceea, Future for America a început să reproducă cele două planșe din Habacuc, capitolul doi, tocmai în același punct al istoriei paralele a Milleriților; cele două planșe au fost stabilite drept un reper, care fusese reprezentat prin realizarea planșei din 1843, în 1842.

În mai 1842, o Conferință Generală a fost convocată la Boston, [Massachusetts]. La deschiderea acestei adunări, frații Charles Fitch și Apollos Hale, din Haverhill, au prezentat profețiile ilustrate ale lui Daniel și Ioan, pe care le pictaseră pe pânză, împreună cu numerele profetice, care arătau împlinirea lor. Fratele Fitch, explicând în fața Conferinței pe baza tabloului său, a spus că, pe când cerceta aceste profeții, se gândise că, dacă ar putea realiza ceva de felul celor prezentate aici, ar simplifica subiectul și i-ar ușura prezentarea în fața unei audiențe. Aici era mai multă lumină pe cărarea noastră. Acești frați făceau ceea ce Domnul îi arătase lui Habacuc în vedenia sa cu 2.468 de ani mai înainte, zicând: 'Scrie vedenia și fă-o lămurită pe tăblițe, ca să poată alerga cel ce o citește. Căci vedenia este încă pentru un timp rânduit.' Habacuc 2:2.

După o oarecare discuție asupra subiectului, s-a votat în unanimitate să fie litografiate trei sute de exemplare, asemenea acestuia, lucru care a fost curând dus la îndeplinire. Ele au fost numite „planșele din '43”. Aceasta a fost o Conferință foarte importantă. Autobiografia lui Joseph Bates, 263.

„Mărturia unită a conferențiarilor și publicațiilor celei de-a Doua Veniri, atunci când stăteau pe «credința originală», a fost că publicarea hărții era o împlinire a lui Habacuc 2:2, 3. Dacă harta a fost un subiect al profeției (iar cei care neagă aceasta părăsesc credința originală), atunci urmează că anul 457 î.Hr. a fost anul de la care trebuiau calculate cele 2300 de zile. Era necesar ca 1843 să fie primul timp publicat, pentru ca «viziunea» să «întârzie», sau pentru ca să existe un timp de întârziere, în care ceata fecioarelor urma să aștească și să doarmă asupra marelui subiect al timpului, chiar înainte ca ele să fie trezite de Strigătul de la Miezul Noptii.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Volumul I, Numărul 2.

"Acum, istoria noastră arată că au existat sute care predau pe baza aceluiași diagrame cronologice pe care le folosea și William Miller, toți de aceeași factură. Atunci era unitatea mesajului, totul pe o singură temă: venirea Domnului Isus la un timp anume, 1844." Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

Retipărirea diagramelor din 1843 și 1850, în istoria imediat de după 11 septembrie 2001, a fost tot atât de mult o împlinire a capitolului doi din Habacuc, pe cât a fost publicarea diagramei din 1843 în 1842. Realizarea tablelor face parte din narațiunea din capitolul doi al cărții Habacuc și trebuia să aibă loc. La 11 septembrie 2001, răzvrătirea din 1863 a fost din nou repetată de acei adventiști laodicienii care au refuzat să se întoarcă la „cărările cele vechi” ale lui Ieremia.

„Vrăjmașul caută să abată mințile fraților noștri și ale surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor care să stea în picioare în aceste zile din urmă. Sofismele lui sunt menite să îndepărteze mințile de la primejdiile și datoriile acestui ceas. Ei socotesc de mică valoare lumina pe care Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele care stau chiar înaintea noastră nu sunt de o importanță suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Ei anulează adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența sa din trecut, dându-i în loc o știință falsă. ‘Așa zice Domnul: Stați în căi și priviți, și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.’ [Ieremia 6:16.]”

„Să nu caute nimeni să smulgă temeliiile credinței noastre — temeliiile care au fost așezate la începutul lucrării noastre, prin studiu al Cuvântului făcut cu rugăciune și prin revelație. Pe aceste temelii zidim de mai bine de cincizeci de ani. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă, că pot așeza o temelie mai puternică decât cea care a fost așezată; dar aceasta este o mare înșelăciune. «Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă.» [1 Corinteni 3:11.] În trecut, mulți s-au încumetat să zidească o credință nouă, să statornicească principii noi; dar cât timp a stat în picioare zidirea lor? Curând s-a prăbușit; căci nu era întemeiată pe Stâncă.” Mărturii, volumul 8, 296, 297.

Ieremia identifică faptul că a umbla pe „căile vechi” înseamnă a găsi „odihna”, iar odihna este „ploaia târzie”, care a început atunci când neamurile s-au mâniat, la 11 septembrie 2001, când marile clădiri ale orașului New York s-au prăbușit. Cei care atunci au mâncat solia au devenit

străjerii lui Habacuc, care trebuiau să „scrie vedenia și s-o facă lămurită”. Ieremia identifică pe aceiași străjeri chiar în timpul „odihnei”, care este „ploaia târzie”.

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Trâmbița pe care trebuiau s-o sune este a șasea trâmbiță a celui de-al doilea vai din istoria millerită, iar în zilele de pe urmă ea este a șaptea trâmbiță a celui de-al treilea vai. Străjerii lui Habacuc, care sunt străjerii lui Ieremia, sună trâmbița cu un mesaj de avertizare care, în rebeliunea din 1888, a fost respins. A șasea trâmbiță care a fost respinsă în 1888 a fost mesajul către Laodicea.

"Solia care ne-a fost dată prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este solia lui Dumnezeu pentru biserica laodiceană, iar vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu răsfrânge asupra altora razele date de Dumnezeu." Materialele din 1888, 1053.

Solia celei de-a șaptea trâmbițe din 1888 a răsunat pentru prima dată către Laodicea în 1856, iar apoi solia către Laodicea a fost așezată în contextul luminii tot mai crescânde a "de șapte ori". La 11 septembrie 2001, chemarea de a ne întoarce la cărările cele vechi ale lui Ieremia și de a umbla pe ele, în vederea dobândirii soliei ploii târzii, a inclus solia de avertizare a celei de-a șaptea trâmbițe, care este reprezentată drept solia către Laodicea, și "de șapte ori", care este simbolul temelilor.

„Minciuna” identificată prin profeție, care produce rătăcirea puternică menționată în scrierile pauline, a fost introdusă în a treia generație a Adventismului laodicean în 1931, la șaisprezece ani după moartea profetesei. „Minciuna” care a ajuns în a treia generație este localizată profetic în perioada reprezentată ca „femeile care plâng pentru Tammuz” și este, prin urmare, asociată cu falsul mesaj al ploii târzii.

Detaliile modului în care „minciuna” a fost răspândită trebuie înțelese, la fel și rolul profetic al „minciunii” în profeția timpului sfârșitului. Bărbații batjocoritori care stăpânesc Ierusalimul în vremea ploii târzii, care este vremea pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, au creat un fals mesaj al ploii târzii în a treia generație a Adventismului, așa cum este reprezentat de „femeile care plângeau pentru Tammuz”, în capitolul opt din Ezechiel. Falsul lor mesaj al ploii târzii este, de asemenea, reprezentat de Ezechiel ca o temelie falsă, un zid fals de protecție și un fals mesaj de pace și siguranță.

Oare nu ați văzut o vedenie deșartă și nu ați rostit o ghicire mincinoasă, pe când ziceți: „Așa zice Domnul”, deși Eu n-am vorbit? De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că ați vorbit deșertăciune și ați văzut minciuni, iată, sunt împotriva voastră, zice Domnul Dumnezeu. Și mâna Mea va fi asupra profetilor care văd deșertăciune și ghicesc minciuni: nu vor fi în adunarea poporului Meu, nici nu vor fi înscrși în cartea casei lui Israel, nici nu vor intra în țara lui Israel; și veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Pentru că, da, pentru că au amăgit poporul Meu, zicând: „Pace!”, și nu era pace; și unul a zidit un zid și, iată, alții l-au tencuit cu tencuială fără var; spune celor ce-l tencuiesc cu tencuială fără var că va cădea: va fi o ploaie năvălitoare;

și voi, pietre mari de grindină, veți cădea; și un vânt vijelios îl va sfâșia. Iată, când va cădea zidul, nu vi se va zice: Unde este tencuiala cu care l-ați tencuit? De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Îl voi sfâșia cu un vânt vijelios în urgia Mea; și va fi o ploaie năvălitoare în mânia Mea, și pietre mari de grindină, în furia Mea, ca să-l mistuie. Astfel voi dărâma zidul pe care l-ați tencuit cu tencuială fără var și-l voi prăbuși la pământ, încât temelia lui va fi descoperită; și va cădea, iar voi veți fi nimiciți în mijlocul lui; și veți ști că Eu sunt Domnul. Astfel Îmi voi împlini mânia asupra zidului și asupra celor ce l-au tencuit cu tencuială fără var, și vă voi zice: Zidul nu mai este, nici cei ce l-au tencuit; adică profeții lui Israel care profetesc cu privire la Ierusalim și care văd pentru ea vedenii de pace, și nu este pace, zice Domnul Dumnezeu. Ezechiel 13:7-16.

Minciuna și înșelăciunea sub care se ascund bărbații batjocoritori din Ierusalim, în capitelele douăzeci și opt și douăzeci și nouă din Isaia, sunt în cele din urmă judecate și nimicite de „biciul năvălitor”.

Voi așeza judecata ca sfoară de măsură, iar dreptatea ca fir cu plumb; iar grindina va mătura adăpostul minciunii și apele vor năvăli peste ascunzătoare. Iar legământul vostru cu moartea va fi desființat, și înțelegerea voastră cu iadul nu va dăinui; când biciul năvălitor va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:17, 18.

„Biciul năvălitor” al lui Isaia este „ploaia năvalnică” a lui Ezechiel, care este adusă peste cei care au recurs la „ghicire mincinoasă”, prin prezentarea unei „vedenii deșarte” și prin pretinderea că „Domnul zice”, „deși” Domnul „n-a vorbit”. „Minciuna” sub care se ascund bătrânii este înfățișată ca ceva despre care ei pretind că Domnul ar fi vorbit; prin urmare, este o „minciună” cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. Ori au identificat o doctrină din Cuvântul lui Dumnezeu drept eroare, ori au afirmat în mod greșit că Dumnezeu le-a călăuzit înțelegerea (că Dumnezeu ar fi vorbit) cu privire la o doctrină a Bibliei.

„Minciuna” care a apărut în 1931 a fost afirmația potrivit căreia Sora White ar fi aprobat interpretarea falsă a „the daily” din cartea lui Daniel. Interpretarea falsă potrivit căreia „the daily” reprezintă slujirea lui Hristos în sanctuar se întemeiază pe o „minciună” care pretindea că, în 1910, Ellen White îl informase pe A. G. Daniells că interpretarea pe care el și Prescott o aveau cu privire la „the daily”, anume că reprezintă slujirea lui Hristos în sanctuar, era de fapt corectă, în pofida cuvintelor ei scrise în mod explicit în sens contrar.

Concepția falsă cu privire la „necurmatul”, care a fost atunci (1931) stabilită în cadrul Adventismului laodicean, a devenit temelia teologică folosită pentru a clădi un mesaj pe care Ezechiel îl descrie drept „pace și siguranță”. Diversele argumente folosite pentru a susține temelia falsă sunt diferitele monede și giuvaeruri contrafăcute pe care Miller le-a văzut în visul său. Până la sfârșitul visului său, giuvaerurile sale originale sunt acoperite în întregime de falsuri și gunoi, iar gunoiul și giuvaerurile și monedele contrafăcute reprezintă mesajul care a fost întemeiat pe eroarea lor de temelie potrivit căreia „necurmatul” reprezintă slujirea lui Hristos în sanctuar.

În pasajul din Ezechiel, gunoaiile și bijuteriile contrafăcute sunt reprezentate ca un "zid" care a fost zidit cu un ciment atât de slab, încât nu poate rezista presiunii "vântului vijelios" sau a "ploii

năvalnice".

Profetul neascultător din Iuda, care l-a muștră pe Ieroboam, a murit în cele din urmă între un „măgar” și un „leu”. Leul reprezintă Babilonul, iar măgarul reprezintă Islamul. Cele două doctrine pe care Adventismul laodicean nu le poate vedea, reprezentate prin moartea profetului neascultător, sunt solia papalității (leul) și solia Islamului, a celui de-al treilea Vai (măgarul).

„Vântul năprasnic” al lui Ezechiel este un simbol al „vântului aspru care este oprit” al lui Isaia, din „ziua vântului de la răsărit”, în capitolul douăzeci și șapte. „Vântul năprasnic” al lui Ezechiel se identifică de asemenea cu „cele patru vânturi” din Apocalipsa, capitolul șapte, care sunt ținute în loc până când slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți. „Vântul năprasnic” al lui Ezechiel este solia lui din „cele patru vânturi”, în capitolul treizeci și șapte, care aduce la viață oasele moarte și uscate ca o oaste puternică. „Vântul năprasnic” al lui Ezechiel, care doboară „zidul zidit cu mortar neîntărit”, este solia ploii târzii a celui de-al treilea Vai.

„Ploaia năvalnică” din Ezechiel este un simbol al papalității și, mai specific, este simbolul perioadei crizei legii duminicale, care începe odată cu iminenta lege duminicală din Statele Unite. Profetul neascultător din Iuda, care a murit între asin și leu, a reprezentat moartea Adventismului laodicean, care are loc între 11 septembrie 2001, la venirea asinului (al treilea vai), și iminenta lege duminicală (leul). Moartea Adventismului laodicean are loc în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început când neamurile s-au mâniat, dar au fost ținute în frâu la 11 septembrie 2001, și se încheie odată cu iminenta lege duminicală. Moartea lor, așa cum este ilustrată de profetul neascultător, este pricinuită de faptul că s-au întors la metodologia protestantismului apostat, deși fuseseră înștiințați în mod direct să nu se mai întorcă la „adunarea batjocoritorilor”.

Moartea lor are loc în istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. De îndată ce poporul lui Dumnezeu este pecetluit, îngerii nimicitori își încep lucrarea. Din 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care va veni în curând, judecata celor vii se desfășoară în biserica lui Dumnezeu, căci judecata începe la Ierusalim și începe cu bătrânii care trebuiau să fie păzitorii poporului, dar care își abandonaseră responsabilitățile de-a lungul a patru generații. Cei care primesc pecetea în acea perioadă sunt steagul înălțat pentru neamuri. Ei sunt pecetluiți înainte de legea duminicală care va veni în curând, căci singura cale prin care cealaltă turmă a lui Dumnezeu poate fi avertizată este să vadă bărbați și femei, în criza legii duminicale, care au pecetea lui Dumnezeu.

Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a convinge lumea cu privire la păcat, la neprihănire și la judecată. Lumea poate fi avertizată numai văzându-i pe cei care cred adevărul sfințit prin adevăr, acționând potrivit unor principii înalte și sfinte, arătând, într-un sens înalt și elevat, linia de demarcație dintre cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și cei care le calcă în picioare. Sfințirea Duhului marchează deosebirea dintre cei care au pecetea lui Dumnezeu și cei care țin o zi de odihnă falsă. Când va veni testul, se va arăta limpede care este semnul fiarei. Este ținerea duminicii. Cei care, după ce au auzit adevărul, continuă să considere această zi ca fiind sfântă, poartă semnătura omului fărădelegii, care a crezut că poate schimba vremurile și legea. Bible Training School, 1 decembrie 1903.

Moartea adventismului laodicean are loc în timpul istoriei ploii târzii, care a început să cadă în picături la 11 septembrie 2001 și este turnată fără măsură la iminentă lege duminicală, când Dumnezeu a rânduit și apoi înalță ca stindard un popor care a fost pecetluit pentru veșnicie.

În acea perioadă de timp, aceia din Adventismul laodicean care se pregătesc pentru semnul fiarei și îl vor primi sunt reprezentați de cei douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui în Ezechiel, capitolul opt. Ei sunt cei care au acceptat solia falsă de „pace și siguranță” din Ezechiel, care reprezintă o contrafacere a adevăratei solii a ploii târzii, proclamată de străjerii adevărați în acea istorie. Fundamentul acelei solii false a ploii târzii constă în identificarea potrivit căreia „necurmatul” din cartea lui Daniel este un simbol al lui Hristos, când, în realitate, este un simbol al lui Satana. Acea credință falsă fundamentală este doctrina pe care „bărbații batjocoritori care stăpânesc peste poporul din Ierusalim” o folosesc pentru a-și ridica zidul neîntărit cu mortar.

Identificarea „necurmatului”, ca simbol al lui Hristos, a fost statornică istoric printr-o „minciună”, în 1931. De atunci încoace a fost ridicat zidul netencuit al monedelor și nestematelor contrafăcute. Acel „zid” este sortit să se prăbușească atunci când sosește omul cu peria de curățat, pentru a curăți cu desăvârșire aria Sa. Acea curățire se împlinește în perioada profetică a istoriei cuprinsă între „vântul vijelios” (măgarul din 11 septembrie 2001) și „ploile năvalnice” (leul legii duminicale care vine în curând). În acea istorie, profetul neascultător este ucis și îngropat în mormântul profetului fals din Betel. Sora White identifică „zidul” profeției ca fiind legea lui Dumnezeu.

Profetul descrie aici un popor care, într-o vreme de abatere generală de la adevăr și dreptate, caută să restabilească principiile care sunt temelia Împărăției lui Dumnezeu. Ei sunt dregători ai spărturii făcute în Legea lui Dumnezeu—zidul pe care El l-a așezat în jurul aleșilor Săi spre ocrotirea lor—iar ascultarea de preceptele ei de dreptate, adevăr și curăție să le fie pavază veșnică.

În cuvinte cu un înțeles neechivoc, profetul arată lucrarea specifică a acestui popor al rămășiței care zidește zidul. „Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, de la a-ți face plăcerea în ziua Mea cea sfântă; și vei numi Sabatul o desfătare, sfânt al Domnului, vrednic de cinste; și-L vei cinsti, neumblând pe căile tale, nici căutându-ți plăcerea, nici rostind cuvintele tale: atunci te vei desfăta în Domnul; și te voi face să călărești pe înălțimile pământului și te voi hrăni cu moștenirea lui Iacov, tatăl tău; căci gura Domnului a vorbit.” Isaia 58:13, 14. Profeți și regi, 678.

Începutul celei de-a patra generații a Adventismului este marcat de publicarea unei cărți, la fel ca începutul celei de-a treia generații. Cea de-a treia generație a început odată cu publicarea lucrării lui W. W. Prescott, *The Doctrine of Christ*, iar acea generație s-a încheiat odată cu publicarea lucrării *Questions on Doctrine. The Doctrine of Christ* a prezentat o evanghelie în mod deliberat lipsită de mesajul profetic milerit. *Questions on Doctrine* a prezentat o evanghelie care nega lucrarea sfințirii săvârșită de Hristos. *The Doctrine of Christ* a înlăturat lumina viziunii (chazon) a istoriei profetice, iar *Questions on Doctrine* a înlăturat lumina viziunii (Mareh) a „arătării” lui Hristos.

Între acele două cărți s-a dezvoltat mesajul fals al ploii târzii, reprezentat de „femeile care plâneau după Tammuz”. În acea perioadă istorică a fost promovată „minciuna din 1931”. Acea a treia generație (urâciune) este reprezentată, de asemenea, de compromisul celei de-a treia biserici, Pergam. Simbolul compromisului din cea de-a treia biserică identifică demersul de a obține acreditare din partea instituțiilor lumesti care dictau norme pentru teologie și norme pentru medicină. În cea de-a treia generație s-a împlinit compromiterea adevărului, care a inclus introducerea și accentuarea folosirii unor Biblii care fuseseră traduse din manuscrise corupte.

În 1957, cartea Questions on Doctrine a reprezentat o capitulare în privința adevărului fundamental al Evangheliei. Acest adevăr constă în faptul că Isus a murit ca să ne mântuiască "de" păcat, dar El nu a murit ca să ne mântuiască "în" păcat. Învățătura catolică și protestantă apostată, potrivit căreia omul nu poate fi ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, este argumentul veșnic al lui Satana. Omul poate, și trebuie, să fie ascultător de Cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă Satana susține că "tu nu vei muri negreșit". Viziunea protestantă căzută și apostată, potrivit căreia oamenii nu pot birui păcatul și, prin urmare, oamenii nu pot fi ascultători de legea lui Dumnezeu până când Isus nu-i va transforma în chip magic în roboți ascultători la a doua Sa venire, a fost încorporată în învățăturile cărții Questions on Doctrine.

În 1957 a început a patra generație a Adventismului laodicean, iar zidul ei neîntărit (legea) fusese ridicat, oferind astfel logica ce va permite celor douăzeci și cinci de bătrâni să se închine soarelui la încheierea timpului pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel zid neîntărit, care este credința că păzirea Legii lui Dumnezeu este imposibilă, este măturat atunci când „zidul” separării dintre Biserică și Stat este înlăturat, la apropiata lege duminicală. Legea duminicală reprezintă ploile torențiale sau, cum se exprimă Isaia, biciul năvălitor, iar acel potop începe la apropiata lege duminicală din Statele Unite.

La legea duminicală din Statele Unite, vrăjmașul (papa) năvălește „ca un potop” (biciul năvălitor), și atunci „stindardul” este înălțat împotriva lui. Atunci „zidul tencuit cu ipsos” pe care Adventismul laodicean l-a ridicat pe temeiul aplicării greșite a „jertfei necurmăte” este măturat.

Potrivit faptelor lor, tot așa le va răsplăti: mânie potrivnicilor Săi, răsplătire vrăjmașilor Săi; ostroavelor le va da răsplătire. Atunci se vor teme de Numele Domnului de la apus și de slava Lui de la răsăritul soarelui. Când vrăjmașul va năvăli ca un potop, Duhul Domnului va ridica un stindard împotriva lui. Și Răscumpărătorul va veni la Sion și la cei din Iacov care se întorc de la fărădelege, zice Domnul. Iar cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei, zice Domnul: Duhul Meu, care este peste tine, și cuvintele Mele, pe care le-am pus în gura ta, nu se vor depărta din gura ta, nici din gura sămânței tale, nici din gura sămânței sămânței tale, zice Domnul, de acum și până în veac. Scoală-te, luminează-te; căci a venit lumina ta, și slava Domnului a răsărit peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul, și negură deasă, popoarele; dar peste tine va răsări Domnul, și slava Lui se va vedea peste tine. Și neamurile vor veni la lumina ta, iar împărații la strălucirea răsăritului tău. Isaia 59:18–60:3.

Neamurile vin la lumină când slava lui Dumnezeu este peste poporul Său, iar acest lucru se întâmplă când vrăjmașul năvălește ca un potop. Când acel vrăjmaș năvălește, Dumnezeu înalță împotriva lui un stindard (steag). Slava Domnului care este peste acel popor căruia Neamurile îi

răspund este caracterul Său, iar caracterul Său nu păcătuiește. Este o solie falsă de pace și siguranță aceea care învață că bărbații și femeile nu pot birui păcatul. Acea solie este o solie falsă a ploii târzii, care este proclamată în timpul soliei adevărate a ploii târzii, care a sosit la 11 septembrie 2001. Acea solie falsă este o solie falsă cu privire la legea lui Dumnezeu, care este "zidul". Acea doctrină falsă este reprezentată în cartea Questions on Doctrine, care a marcat sosirea celei de-a patra și ultimei generații a Adventismului laodicean.

La data de 11 septembrie 2001, cele patru răzvrățiri ale Adventismului laodicean au sosit spre a pune la încercare acea generație finală prin păcatele părinților lor. În acea zi, Dumnezeu și-a călăuzit poporul să se întoarcă la cărările cele vechi despre care a vorbit Ieremia, pentru ca ei să înțeleagă și să primească mesajul de temelie, reprezentat prin nestematele lui Miller. Dacă făceau astfel, aveau să găsească ploaia târzie, pe care Ieremia a numit-o "odihna". Chemarea de a se întoarce la cărările cele vechi a fost o repetare a încercării care a produs răzvrătirea din 1863.

La 11 septembrie 2001, care este „ziua vântului de la răsărit și a vântului aspru” din Isaia, „cântarea viei” trebuia să fie cântată de către aceia care, în Apocalipsa, capitolul paisprezece, versetul trei, și de asemenea în capitolul cincisprezece, versetul trei, cântă cântarea lui Moise și a Mielului. Acea cântare este solia laodiceană, care identifică faptul că fostul popor ales era atunci lăsat deoparte, căci Dumnezeu era atunci în curs de a-Și încredința via unor bărbați și femei care aveau să aducă roadele rânduite ale viei. Acea solie a viei este solia către Laodicea, care a fost solia prezentată de Jones și Waggoner la răzvrătirea din 1888.

La 11 septembrie 2001 a început ploaia târzie, iar în dezbateră din capitolul al doilea al lui Habacuc se identifică o clasă care a prezentat mesajul celor două table, căci ei se întorseseră la vechile cărări ale lui Ieremia și primeau „odihna și învierea”, pe care Isaia o identifică drept adusă asupra celor a căror metodologie este „rând după rând”. Dezbateră în care erau implicați era în opoziție cu un fals mesaj al ploii târzii, reprezentat de „femeile care îl plâng pe Tamuz”, care încuraja poporul laodicean adormit cu un mesaj de pace și siguranță.

Mesajul de pace și siguranță susține că este imposibil ca bărbații și femeile să nu păcătuiască și, prin urmare, Dumnezeu nu îi poate și nu îi va îndreptăți decât „în” păcatele lor. Oamenii batjocoritori susțin că mesajul lor de pace și siguranță este adevăratul mesaj al îndreptățirii prin credință, pe care l-au prezentat Jones și Waggoner, dar acesta omite adevărul că pe acela pe care Dumnezeu îl îndreptățește, tot pe acela El îl și sfințește, căci Dumnezeu nu a murit ca să-i mântuiască pe oameni în păcatele lor, ci din păcatele lor.

11 septembrie 2001 a marcat începutul perioadei pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care se încheie cu o clasă care primește sigiliul lui Dumnezeu, reprezentată de cei ce suspină și plâng pentru urâciunile din biserică și din țară, și cu o altă clasă care și-a întors spatele templului, unde se săvârșește lucrarea finală a celui de-al treilea înger, și care se închină soarelui. Istoria Milleriților ilustrează istoria mișcării celui de-al treilea înger și, în felul acesta, punctul culminant se referă la mesajul ploii târzii și la experiența pe care acesta o produce în cei care aleg să se hrănească din el.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Refuzul de a renunța la opiniile preconcepute și de a accepta acest adevăr a stat la baza unei mari părți a opoziției manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului prin frații Waggoner și Jones. Prin stârnirea acelei opoziții, Satana a reușit să țină, într-o mare măsură, departe de poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu dorea cu ardoare să le-o dăruiască. Vrajmașul i-a împiedicat să dobândească acea eficiență care ar fi putut fi a lor în ducerea adevărului în lume, așa cum apostolii l-au proclamat după ziua Cincizecimii. Lumina care este menită să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost întâmpinată cu împotrivire, iar prin acțiunea propriilor noștri frați a fost, într-o mare măsură, ținută departe de lume.” Mesaje alese, cartea 1, 235.